

Sygn. akt I C 876/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 maja 2017 r.

Sąd Okręgowy w Radomiu I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: S.S.O. Michał Gałek

Protokolant: Emilia Kowalik

po rozpoznaniu w dniu 16 maja 2017 r. w Radomiu na rozprawie

sprawy z powództwa A. L.

przeciwko Skarbowi Państwa - reprezentowanemu przez Prezesa Sądu Rejonowego w G., zastąpionego przez Prokuratorię Generalną Rzeczypospolitej Polskiej

o zapłatę kwoty 1.081.000,00 euro

1. **oddala powództwo;**

2. **zasądza od A. L. na rzecz Skarbu Państwa – Prokuratorii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kwotę 7.200,00 (siedem tysięcy dwieście) zł. tytułem zwrotu kosztów procesu.**

Na oryginale właściwy podpis

I C 876/16

UZASADNIENIE

Powód A. L. w dniu 31 sierpnia 2015r. wniósł skargę na naruszenie zobowiązań traktatowych przez państwo członkowskie (art. 258-260 TfUE) , skargę odszkodowawczą dotyczącą naruszenia proceduralnego w toku/w sprawie wydania Europejskiego Nakazu Zapłaty przez Sąd Rejonowy w G. poprzez zawiadomienie strony pozwanej o wystąpieniu na drogę sądową przeciwko pozwanemu z naruszeniem procedury wydania Europejskiego Nakazu Zapłaty, w wysokości kwoty do dziesięciokrotności wartości podstawowej pozwu o wydanie Europejskiego Nakazu Zapłaty, toczącego się pod sygn. akt: IX G Nc (...) prowadzonego przez Sąd Okręgowy w L., IX Wydział Gospodarczy.

W uzasadnieniu pisma inicjującego postępowanie wskazał , że składa skargę na zawiadomienie strony pozwanej o procedurze sądowej złożonej przeciwko stronie pozwanej, która jest podmiotem z poza terenu Rzeczypospolitej Polskiej i należąca do Unii Europejskiej.

Składając pozew o wydanie Europejskiego Nakazu Zapłaty miał świadomość o procedurze jaka musi być spełniona by w/w Nakaz Zapłaty otrzymać zgodnie z rozporządzeniem NR 1896/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. ustanawiające postępowanie w sprawie europejskiego nakazu zapłaty (Dz.U. UE L z 2006 r. Nr 399).

W aktach sprawy pod sygn. akt: IX GNc (...) prowadzonej przez Sąd Okręgowy w L., IX Wydział Gospodarczy z siedzibą w ul. (...) l, (...)-(...) L., znajduje się postanowienie z dnia 12.08.2014r., wydane przez przewodniczącego Sędziego Sądu Rejonowego w G. pod sygn. akt: I Nc (...) o przekazaniu sprawy według właściwości na podstawie art. 200 § 1 k.p.c. Sądowi Rejonowemu w R. (...) - Wydział Gospodarczy. Zlecono tłumaczenie powyższego postanowienia w

celu doręczenia orzeczenia stronie pozwanej . Po przetłumaczeniu postanowienie na język urzędowy strony pozwanej mającej siedzibę we W. zarządzono doręczenie jego odpisu wraz z pouczeniem o możliwości wniesienia zażalenia na nie.

Powód zarzucał w związku z powyższym załamanie procedury pozwu o wydanie Europejskiego Nakazu Zapłaty poprzez poinformowanie strony pozwanej przez Sąd Rejonowy w G. o jakichkolwiek postępowaniach sądowych wobec Pozwanego przed wydaniem Europejskiego Nakazu zapłaty i przed jego doręczeniem stronie Pozwanej. W rozporządzeniu z dnia 12 grudnia 2006 r. ustanawiającym postępowanie w sprawie europejskiego nakazu zapłaty nie ma jakiegokolwiek wzmianki na temat informowania strony pozwanej o działaniach przed wydaniem Europejskiego Nakazu Zapłaty, jak i nie ma żadnej wzmianki bądź podstawy prawnej w całkowitej procedurze wydawania Europejskiego Nakazu Zapłaty o informowaniu strony pozwanej o jakichkolwiek postępowaniach, zarządzeniach, działaniach w sprawie wydania Europejskiego Nakazu Zapłaty do czasu jego wydania i doręczenia pozwanemu już wydanego Europejskiego Nakazu Zapłaty.

Kodeks Postępowania Cywilnego w dziale VII zatytułowanym Europejskie Postępowania w Sprawach Transgranicznych w rozdziale pierwszym zatytułowanym Europejskie Postępowanie Nakazowe w art. 505⁽¹⁵⁾ § 2 w sprawie rozpoznawanej według przepisu niniejszego rozdziału nie stosuje się przepisów o innych postępowaniach odrębnych. Powyższe wskazuje, iż o właściwości sądowej nie zawiadamia się strony Pozwanej w Europejskim Nakazie Zapłaty przed wydaniem Europejskiego Nakazu Zapłaty powodując rozpoznanie sprawy w ramach postępowania opartego o przepisy prawa wewnętrznego. W Europejskim Nakazie Zapłaty funkcjonuje prawo na podstawie umów między państwowych i przyjęciu przez państwa członkowskie Unii Europejskiej jednolitych przepisów prawa w rozstrzyganiu sporów prawnych transgranicznych.

Z kolei art. 505¹⁷ k.p.c. mówiący o rozpoznaniu sprawy, która następuje na posiedzeniu niejawnym wyraźnie określa konstrukcję, która jest powieleniem rozwiązań stosowanych w ramach postępowania nakazowego i postępowania upominawczego co jest uzasadnione z racji zbliżonego ale tylko zbliżonego charakteru Europejskiego Postępowania Nakazowego jako postępowania również prowadzonego ex parte w pierwszym etapie rozpoznawania i rozstrzygania sprawy cywilnej.

Rozporządzenie nr 1896/2006 pozostawiło unormowanie właściwości rzeczowej i miejscowej ustawodawcy krajowemu. Zgodnie z art. 29 ust.1 lit. a państwa członkowskie są zobowiązane jedynie do poinformowania Komisji o sądach właściwych w sprawach wydawania europejskiego nakazu zapłaty. Ustawodawca krajowy w art. 505¹⁶ § 1 k.p.c. właściwość rzeczową sądów polskich uregulował podobnie jak w postępowaniu odrębnym nakazowym oraz upominawczym .

Wątpliwości mogą jednak powstać w kwestii trybu badania swej właściwości przez sąd rozpoznający pozew o wydanie europejskiego nakazu zapłaty. Rozporządzenie nr 1896/2006 w art. 8 obliguje sąd do zbadania, czy zachowany został wymóg właściwości sądu określony w art. 6. W tym ostatnim przepisie mowa jest o właściwości sądu państwa członkowskiego do wydania nakazu zapłaty, czyli o jurysdykcji krajowej sądu państwa członkowskiego. Stwierdzenie tego braku uzasadnia wydanie rozstrzygnięcia odrzucającego pozew (art. 11 ust. 1 lit. a rozporządzenia nr 1896/2006), przy czym jest to rozstrzygnięcie niezaskarżalne (art. 11 ust. 2 rozporządzenia nr 1896/2006).

Wobec tego uzasadnienie obowiązku badania właściwości rzeczowej przez właściwy jurysdykcyjnie sąd państwa członkowskiego z urzędu wymaga rozszerzającej wykładni art. 6, 8 i 11 w zw. z art. 29 ust, 1 lit, a rozporządzenia nr 1896/2006 i akceptacji stanowiska, że wymóg zachowania właściwości sądu ustanowiony przez art. 6 rozporządzenia nr 1896/2006 obejmuje także określoną przepisami prawa krajowego właściwość rzeczową i miejscową.

Gdyby zanegować zaproponowaną powyżej wykładnię, to zgodnie z art. 26 rozporządzenia nr 1896/2006 badanie właściwości rzeczowej sądu podlegałoby wyłącznie regulacjom prawa krajowego, tj. w szczególności art. 16,17, 200 i 394 § 1 pkt 1. Stosowanie tych regulacji, zwłaszcza poprzez wdrażanie postępowania incydentalnego, w którym sąd stwierdzałby z urzędu swą niewłaściwość rzeczową i wydawałby w tym przedmiocie postanowienie, które zasadniczo

jest zaskarżalne (por. art. 394 § 1 pkt 1), pozostawałoby w sprzeczności z celem i funkcjami rozporządzenia nr 1896/2006. Doszłoby do sytuacji, w której dopuszczalne jest zaskarżenie orzeczenia w postępowaniu incydentalnym, podczas gdy samo orzeczenie (tj. odrzucenie pozwu) kończące europejskie postępowanie nakazowe z powodu braków formalnych pozwu oraz braku właściwości jurysdykcyjnej sądu państwa członkowskiego jest niezaskarżalne. Wobec powyższego jeżeli uznać, że badanie właściwości rzeczowej sądu podlega przepisom prawa krajowego, należałoby się opowiedzieć za niedopuszczalnością badania i stwierdzenia z urzędu swej niewłaściwości rzeczowej przez sąd rozpoznający pozew o wydanie europejskiego nakazu zapłaty. Badanie to przeprowadzałby sąd dopiero z chwilą wniesienia przez pozwanego sprzeciwu wobec europejskiego nakazu zapłaty.

Powód zarzucał, iż na chwilę obecną nie ma pewności czy strona pozwana od chwili zawiadomienia o wystąpieniu złożenia żądania o wydanie Europejskiego Nakazu Zapłaty nie uczyniła odpowiednich kroków w celu zabezpieczenia swojej działalności w kwestii finansowej w wypadku uzyskania przez stronę powodową Europejskiego Nakazu Zapłaty, a w szczególności w sprawie możliwości odzyskania środków finansowych przez stronę powodową poprzez możliwość uzyskania rygoru klauzuli natychmiastowej wykonalności bądź podczas złożenia sprzeciwu przez stronę pozwaną i przegrania w bezpośrednim procesie sądowym jawnym ze stroną powodową.

Kwota wynikająca z pozwu o wydanie Europejskiego Nakazu Zapłaty wiąże się z ostateczną deską ratunku dla jednoosobowej działalności gospodarczej która w chwili obecnej istnieje już wyłącznie i tylko na papierze i jest prowadzona jednoosobowo przez skarżącego, który nie z własnej winy boryka się teraz z trudnościami finansowymi i broni swoich praw bez pomocy adwokata, mecenasa, czy radcy prawnego, domagając się prawa do sadu i wierząc w rzetelność sądowną.

Błąd w postaci poważnego naruszenia przez Sąd Rejonowy w G. procedury wydawania Europejskiego Nakazu Zapłaty może spowodować utratę możliwości odzyskania należności z pozwu, w którym są również wskazane odsetki za nieterminowe regulowanie faktur vat, jak i odsetki liczone do dnia zapłacenia otrzymanego już Europejskiego Nakazu Zapłaty, a nadmieniam iż sprawa toczy się już bardzo długo i problemy związane z zachwianiem płynności finansowej firmy tylko się potęgują wraz z upływem czasu.

Powód uzasadniając żądanie wypłacenia odszkodowania / zadośćuczynienia w wysokości kwoty do dziesięciokrotności wartości podstawowej pozwu o wydanie Europejskiego Nakazu Zapłaty, toczącego się pod sygn. akt: IX GNc (...) prowadzonego przez Sąd Okręgowy w L., IX Wydział Gospodarczy, wskazał, że Trybunał Sprawiedliwości doprecyzował przesłanki ponoszenia odpowiedzialności odszkodowawczej przez państwa członkowskie i jej podstawy prawne w sprawie Bras- serie du Pecheur. Stwierdził w niej, że państwo członkowskie ponosi odpowiedzialność odszkodowawczą za wszelkie naruszenia prawa WE, w tym za akty o charakterze legislacyjnym.

Zaznaczył też, że skarga na naruszenie zobowiązania traktatowego i skarga odszkodowawcza mają charakter autonomiczny, gdyż mogą być wnoszone przez uprawnione do tego podmioty niezależnie od siebie i równoległe, bez konieczności wstrzymywania żadnej z procedur (C-445/06 Danske Slagterier, pkt 45-46). Wydanie przez Trybunał Sprawiedliwości wyroku potwierdzającego naruszenie prawa Unii przez państwo członkowskie nie jest niezbędne dla orzeczenia odszkodowania przez sąd krajowy. Oznacza to, że w sprawie odszkodowawczej ciężar stwierdzenia, czy państwo członkowskie naruszyło przepisy unijne, spoczywa na sądzie krajowym.

Podnosi, iż gdyby nie fakt przewlekłości sądowej w procedowaniu Europejskiego Nakazu Zapłaty oraz na chwilę obecną skargi o złamaniu procedur wspólnoty europejskiej poprzez zawiadomienie strony pozwanej (we W.) o fakcie prowadzenia postępowania sądowego w sądzie polskim przeciwko niej i to już we wstępnych pierwszych etapach procedury (rok 2014) pozwania strony o roszczenie pieniężne co zatraciło w praktycznie całości możliwość odzyskania środków jakie zostaną przyznane na Europejskim Nakazie Zapłaty, a co dopiero mówić o odsetkach za nieterminowe płatności, ale najważniejsze w tym jest fakt iż firma Polska nie może działać i utraciła bezpowrotnie na chwilę pisania skargi jakiegokolwiek możliwości odzyskania reputacji, odzyskania płynności finansowej, uzyskania dotacji ze środków Europejskich, środków finansowych które w czasie procesowania mogła by uzyskać poprzez aktywną pracę i działania rozwojowe na rynku Europejskim jak i Polskim, a do czasu złożenia pozwu o Europejski Nakaz Zapłaty działała prężnie

i była finansowo wystarczalna i swoje zobowiązania płaciła regularnie mimo iż już wcześniej przez złożeniem wniosku o wydanie europejskiego nakazu zapłaty trafiła na Polskich kontrahentów, którzy bezkarnie do dziś działają na rynku nie płacąc zaległych zobowiązań bądź ich sprawy są w toku (faktury z roku 2013-2014).

Strona pozwana została uprzedzona o działaniach i czynnościach sądowych przy powstaniu, czy powstawaniu Europejskiego Nakazu Zapłaty, co doprowadziło do faktycznego zawiadomienia firmy pozywanej i do zabezpieczenia środków finansowych pozwanego w razie i przed egzekucją z kont firmy pozwanej, a moje domniemanie strona powodowa bierze z faktu, że kontraktowe umowy nie były respektowane i faktury vat nie zostały zapłacone.

Straty jakie poniósł skarżący można liczyć w kwotach przekraczających miliony złotych, bowiem firma po dwóch latach na rynku rozwijała się i nadal mogłaby się rozwijać, gdyby nie tak długi czas oczekiwania na Europejski Nakaz Zapłaty, oraz gdyby nie popełniono tak karygodnego błędu proceduralnego.

Powód żądał wypłaty odszkodowania jako zadośćuczynienie w kwocie do dziesięciokrotności wartości pozwu w samej podstawowej kwocie głównej (zasadniczej) nie uwzględniając odsetek określonych w Pozwie o wydanie Europejskiego Nakazu Zapłaty znajdującego się w sygn. akt: IX GNc (...) prowadzonej na chwilę obecną przez Sąd Okręgowy w L., IX Wydział Gospodarczy określone również w temacie skargi, jako iż kwota pozwu o wydanie Europejskiego Nakazu Zapłaty jest sumą finansową znaczną i w walucie europejskiej (EUR) prosił by została przeliczona według kursu średniego NBP z dnia wydania postanowienia w przedmiocie wypłacenia odszkodowania będącego zadośćuczynieniem za szkodę wynikłą poprzez złamanie procedury wydawania Europejskiego Nakazu Zapłaty w kwestii postanowienia o przyznaniu odszkodowania jako zadośćuczynienia kwoty 1.081.000,00 euro.

Podsumowując przedstawione wywody w skardze, powód ponownie stwierdził, iż naruszono procedurę normy dyrektywy Unii Europejskiej, która nakazywała w pierwszej kolejności wydać Europejski Nakaz Zapłaty i dopiero po tym faktycznym, decyzyjnym, merytorycznym i prawnym aktem procedury wydania Europejskiego Nakazu Zapłaty, taki nakaz skierować (dostać) do pozwanego zgodnie z procedurą, normami, wytycznymi Rozporządzenia (WE) NR 1896/2006 z dnia 12 grudnia 2006 r. ustanawiające postępowanie w sprawie europejskiego nakazu zapłaty (Dz.U.UE L z dnia 30 grudnia 2006 r.). Poinformowanie pozwanego poprzez konieczność korespondowania mającą siedzibę za granicą naruszyło procedurę w wydawaniu Europejskiego Nakazu Zapłaty i złamało tym samym porozumienia międzynarodowe, co w konsekwencji naruszyło prawa nabyte powoda, powodując tym samym niepowetowane straty procesowe oraz niepowetowane straty materialno-finansowe wraz z niepowetowanymi stratami psychofizycznymi oraz z brakiem możliwości odtworzenia strat wskazanych powyżej, powodując nieodwracalne skutki jako iż wydanie Europejskiego Nakazu Zapłaty staje się nieskuteczne w świetle poinformowania przez Sąd Rejonowy w G. o fakcie iż A. L. wszedł na drogę sądową celem wydania Europejskiego Nakazu Zapłaty w sądach Polskich przeciwko stronie mającej siedzibę za granicą, która uprzedzona o fakcie wystąpienia powództwa przeciwko niej już w czwarty m kwartale 2014r. (stwierdzając iż mamy już trzeci kwartał 2015r.) strona pozwana została uprzedzona „aby niezwłocznie ukryć swój majątek” ponieważ Sąd Rejonowy w G. w swej niewiedzy pomylił procedury spraw transgranicznych z procedurami spraw na terenie Państwa Polskiego i wobec obu stron mających siedzibę w kraju.

Sąd Okręgowy w L. zwrócił skargę powoda na naruszenie zobowiązań traktatowych przez państwo członkowskie (zarządzenie k. 22).

Natomiast roszczenie o zapłatę odszkodowania/zadośćuczynienia postanowieniem z dnia 23.09.2015r. przekazał do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w R. (...) wskazując, że powód w pozwie określił jego wysokość maksymalnie na kwotę 1.081.000,00 euro (postanowienie z dnia 23 września 2015 roku Sądu Okręgowy w L. IX Wydział Gospodarczy k.23)

Po przekazaniu sprawy powód został zobowiązany do sprecyzowania, w związku ze zwrotem skargi na naruszenie zobowiązań traktatowych przez państwo członkowskie, czy popiera nadal zawarte w niej żądanie zapłaty odszkodowania, wskazania strony od której żąda zapłaty odszkodowania w wysokości 1.081.000,00 euro okoliczności faktycznych uzasadniających zgłoszone roszczenie oraz jego wysokość (k.139).

W odpowiedzi na to zobowiązanie powód w piśmie z dnia 10.10.2016r. (k.149 in.) wskazał, że podtrzymuje stanowisko określone w skardze na naruszenie zobowiązań traktatowych przez państwo członkowskie z dn. 31.08.2015r. Podtrzymuje stanowisko żądania zapłaty odszkodowania w wysokości 1.081.000 Euro . Podtrzymuje okoliczności faktyczne uzasadniające zgłoszone roszczenie oraz jego wysokość w skardze z dn. 31.08.2015r. na dzień faktyczny złożenia skargi tj. 31.08.2015r.

Prokuratoria Generalna Rzeczypospolitej Polskiej w odpowiedzi na pozew wnosila o oddalenie powództwa w całości, zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa według norm przepisanych.

Strona pozwana wskazała , że powód nie udowodnił poniesienia szkody, w szczególności poprzez podjęcie przez spółkę T. (1) działań mających na celu wyzbycie się majątku i udaremnienie przyszłej egzekucji. Swoje roszczenia powód wywodził z rzekomego naruszenia przez Sąd Rejonowy w G. przy wydawaniu postanowienia z dnia 12 sierpnia 2014 r., sygn. akt I Nc (...) norm rozporządzenia 1896/2006, które nie zostało zaskarżone.

Zgodnie z art. 424^{1b} k.p.c. w przypadku prawomocnych orzeczeń, od których nie przysługuje skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, odszkodowania z tytułu szkody wyrządzonej przez wydanie prawomocnego orzeczenia niezgodnego z prawem można domagać się bez uprzedniego stwierdzenia niezgodności z prawem w postępowaniu ze skargi, chyba, że strona nie skorzystała z przysługujących jej środków prawnych. Zgodnie ze stanowiskiem doktryny i orzecznictwa, warunek „wyczerpania środków prawnych" przewidziany w art. 424^{1b} k.p.c. stanowi prawno materialną przesłankę roszczenia. Tym samym brak skorzystania przez stronę z przysługujących jej środków prawnych w odniesieniu do orzeczenia sądu powinien skutkować oddaleniem powództwa (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w L. z dnia 27 sierpnia 2015 r., I ACa 185/15).

Niezależnie od powyższego strona pozwana wskazała, iż wbrew stanowisku powoda w europejskim postępowaniu nakazowym dopuszczalne (a wręcz obligatoryjne) jest badanie przez sąd z urzędu swojej właściwości rzeczowej i funkcjonalnej. W przypadku stwierdzenia przez sąd niewłaściwości, konieczne jest wydanie postanowienia o przekazaniu sprawy zgodnie z właściwością i doręczenie go obu stronom postępowania -jeszcze przed rozpoznaniem przez sąd wniosku o wydanie europejskiego nakazu zapłaty. Przepisy rozporządzenia 1896/2006 nie normują kwestii właściwości miejscowej, rzeczowej i funkcjonalnej sądów krajowych, pozostawiając te kwestie do uregulowania państwom członkowskim. Rozporządzenie nie zawiera przepisów dotyczących wskazanych rodzajów właściwości sądu (art. 6 rozporządzenia normuje wyłącznie kwestie związane z jurysdykcją krajową), zaś jego art. 26 stanowi, że wszelkie zagadnienia proceduralne, które nie są uregulowane w rozporządzeniu podlegają prawu krajowemu (por. J. Zatorska, Komentarz do rozporządzenia nr 1896/2006 ustanawiającego postępowanie w sprawie europejskiego nakazu zapłaty, System Informacji Prawnej LEX, uwagi do art. 6, teza 8).

Wniosek taki można wyprowadzić również na podstawie pkt. 12 preambuły do rozporządzenia, z którego wynika w sposób jednoznaczny, iż uprawnione do podjęcia decyzji jakie sądy będą właściwe w sprawach o wydanie europejskiego nakazu zapłaty są państwa członkowskie. Z kolei z pkt. 16 preambuły do rozporządzenia wynika, że właściwość sądu jest badana jeszcze przed rozpatrzeniem wniosku o wydanie europejskiego nakazu zapłaty. Wbrew sugestiom powoda rozporządzenie nie wprowadza również zakazu informowania pozwanego wydawanych w trakcie postępowania (w tym jeszcze przed doręczeniem odpisu pozwu) postanowieniach proceduralnych, pozostawiając również tę kwestię regulacjom prawa krajowego.

Zgodnie z art. 505¹⁶ § 1 k.p.c. europejskie postępowanie nakazowe należy do właściwości sądów rejonowych i okręgowych. Kwestie związane z procedurą badania właściwości sądu w europejskim i postępowaniu nakazowym nie zostały uregulowane przez ustawodawcę w sposób autonomiczny, stąd konieczne jest odwołanie się w tym zakresie do norm kodeksu postępowania cywilnego dotyczących wszystkich rodzajów postępowań. W polskiej procedurze cywilnej obowiązuje zasada, zgodnie z którą sąd bada z urzędu właściwość miejscową wyłączną, rzeczową oraz funkcjonalną (zob. M. Manowska, [w:] Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz, red. M. Manowska, System Informacji Prawnej

LEX, 2015, uwagi do art. 202, teza 2). W przypadku stwierdzenia braku właściwości sprawa przekazywana jest z urzędu sądowi właściwemu na podstawie art. 200 § 1 k.p.c.

Ponadto w orzecznictwie ukształtował się pogląd, iż bezprawność aktu wykonywania władzy publicznej, jakim jest wydanie orzeczenia Sądu, jest badana w oparciu o przesłanki autonomiczne. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15 kwietnia 2015 r., sygn. akt IV CNP 44/14, szczególne funkcje wypełniane w państwie przez sądy oraz zasada pewności prawa powodują, że państwo może ponieść odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną orzeczeniem sądowym tylko wtedy, gdy sąd naruszył prawo w sposób oczywisty, w przypadku bowiem wykonywania władzy dyskrecjonalnej niezbędny jest pewien margines błędu, którego popełnienie nie może rodzić odpowiedzialności odszkodowawczej. Pogląd, iż Skarb Państwa może ponieść odpowiedzialność odszkodowawczą za wydanie niezgodnego z prawem orzeczenia sądu jedynie w przypadku kwalifikowanego naruszenia prawa, tj. wydania orzeczenia sprzecznego z podstawowymi zasadami wykładni oraz wadliwego *prima facie* należy uznać za utrwalony i jednolity w orzecznictwie Sądu Najwyższego (zob. m.in. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 18 stycznia 2006 r., II BP 1/05; z dnia 7 lipca 2006 r., I CNP 33/06; z dnia 22 czerwca 2010 r., IV CNP 95/09; z dnia 22 lipca 2010 r., I CNP 100/09; z dnia 20 stycznia 2011 r., I BP 4/10).

Omówiona wykładnia przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa za wydanie orzeczenia sądowego została uznana za zgodną z art. 77 ust. 1 Konstytucji RP w wyrokach Trybunału Konstytucyjnego z dnia 27 września 2012 r., sygn. akt SK 4/11 i z dnia 27 października 2015 r., sygn. akt SK 9/13. Jest ona również zgodna ze standardem odpowiedzialności państwa za wydanie niezgodnego z prawem europejskim orzeczenia sądu krajowego wypracowanym w orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (zob. wyrok w sprawie C-224/01, Gerhard Kóbler przeciwko Austrii).

Strona powodowa nie wskazała argumentów świadczących by postanowienia Sądu Rejonowego w G. o przekazaniu sprawy zgodnie z właściwością funkcjonalną i rzeczową naruszały prawo w sposób rażący. Przeciwnie, należy uznać, że orzeczenia sądu znajdowały oparcie zarówno w literalnym brzmieniu właściwych przepisów prawa (art. 26 rozporządzenia Nr 1896/2006, art. 200 § 1 k.p.c., art. 357 § 2 k.p.c.), jak też w wypracowanym na podstawie tych przepisów dorobku doktryny.

Niezależnie od powyższych argumentów strona pozwana wskazała, że strona powodowa nie wykazałaby w związku z doręczeniem spółce T. (1) postanowienia sądu poniosła jakkolwiek szkodę.

Rozważania powoda dotyczące możliwości podjęcia przez T. (1) działań mających na celu wyzbycie się majątku po powzięciu wiedzy o postępowaniu sądowym toczącym się przeciwko spółce należy uznać za spekulacje pozbawione jakiegokolwiek oparcia w przedstawionym materiale dowodowym. W szczególności powód nie wykazał, by działania takie zostały faktycznie podjęte przez ww. spółkę, jak również by przed doręczeniem jej odpisu postanowienia dysponowała ona majątkiem pozwalającym na zaspokojenie dochodzonego przez powoda w postępowaniu roszczenia. Co więcej powód nie wykazał nawet, by w sprawie, w której wydano kwestionowane postanowienie, istniały podstawy do wydania europejskiego nakazu zapłaty.

Należy jednocześnie zauważyć, iż twierdzenia powoda dotyczące znaczenia, jakie dla skuteczności dochodzenia roszczeń ma maksymalnie długie utrzymywanie pozwanego w nieświadomości faktu skierowania przeciwko niemu powództwa są całkowicie nieuprawnione. Europejski nakaz zapłaty nie stanowi tytułu zabezpieczenia oraz nie korzysta z rygoru natychmiastowej wykonalności. W przypadku, gdyby pozwany faktycznie miał zamiar utrudniać lub opóźniać uzyskanie przez powoda zaspokojenia, wystarczające byłoby zaskarżenie sprzeciwem europejskiego nakazu zapłaty, co - nawet w przypadku gdyby roszczenie powoda było uzasadnione skutkowałoby rozpoznaniem sprawy zgodnie z przepisami regulującymi zwykle postępowanie cywilne oraz znacznym oddaleniem w czasie daty ewentualnego uzyskania przez powoda tytułu egzekucyjnego. Należy przy tym zauważyć, iż sprzeciw od europejskiego nakazu zapłaty nie podlega opłacie, jest objęty minimalnymi wymogami formalnymi (niezbędne jest jedynie zakwestionowanie roszczenia, bez konieczności powoływania twierdzeń i dowodów) zaś skutkiem jego wniesienia jest utrata mocy przez nakaz zapłaty.

Na rozprawie w dniu 9 marca 2017r. powód podtrzymał powództwo.

Został też pouczone, że skarga odszkodowawcza, która została przekazana do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w R. (...) dotyczy naruszenia proceduralnego w toku w sprawie wydania europejskiego nakazu zapłaty przez Sąd Rejonowy w G., co wynika z zawartego w niej żądania, treści uzasadnienia oraz podsumowania wywodów dokonanych w niej przez samego powoda.

Powód złożył do akt kopie pisma potwierdzające złożenie przez niego skargi dotyczącej możliwości naruszenia przez Polskę rozporządzenia 1896/2006 ustanawiającego postępowanie w sprawie europejskiego nakazu zapłaty datowane na dzień 08 luty 2016 roku.(k.179)

Oświadczył też, że popiera żądanie zapłaty. Wskazał, że sprawa IX G Nc (...) została zakończona. Nakaz uprawomocnił się 16 lutego 2016r. Otrzymał tytuł egzekucyjny ale nie stać go na egzekucję, ponieważ rozpoczęcie egzekucji w (...) kosztuje w granicach 3.000-4.000 euro.

Zobowiązany do sprecyzowania swojego stanowiska w piśmie z dnia 8 kwietnia powód podtrzymał żądanie zapłaty kwoty 1.081.000,00 euro wzywając Skarb Państwa do zawarcia ugody (pismo k. 192-193).

Prokuratoria Generalna Rzeczypospolitej Polskiej w odpowiedzi na stanowisko powoda w piśmie z dnia 10 maja 2017r. (k. 237- 246) wnosila o zobowiązanie powoda do wskazania, czy podtrzymuje on żądanie zasądzenia od pozwanego kwoty 1.081.000 euro tytułem odszkodowania (zadośćuczynienia) za szkodę wynikłą wskutek naruszenia procedury wydawania europejskiego nakazu zapłaty przez Sąd Rejonowy w G., czy też cofa powództwo we wskazanym zakresie.

Wnosila o oddalenie wniosków dowodowych złożonych przez powoda w piśmie procesowym z dnia 8 kwietnia 2017 r. z uwagi na brak związku pomiędzy okolicznościami, na jakie miałyby być przeprowadzane dowody a roszczeniem dochodzonym przez powoda w niniejszym postępowaniu,

Ponadto wskazała, że nie widzi możliwości zawarcia ugody w niniejszej sprawie.

Podniosła, że wbrew postanowieniu Sądu strona powodowa nie odnosi się w swoim piśmie procesowym merytorycznie do argumentacji zawartej w odpowiedzi na pozew Skarbu Państwa. Ponadto nie przytacza ona jakichkolwiek twierdzeń i dowodów pozwalających na ocenę istnienia i wysokości szkody poniesionej na skutek rzekomych uchybień proceduralnych Sądu Rejonowego w G. związanych z rozpoznaniem wniosku powoda o wydanie europejskiego nakazu zapłaty. Strona powodowa załącza do swojego pisma szereg dokumentów wnosząc o przeprowadzenie z nich dowodu. Dokumenty te nie pozostają jednak w związku z okolicznościami określonymi w ww. postanowieniu sądu, jak również ze sformułowanymi w dotychczasowym postępowaniu przez powoda roszczeniami.

Sąd Okręgowy w L. nie dokonał zwrotu pisma w części, w jakiej dotyczyło ono cywilnoprawnego roszczenia powoda względem Skarbu Państwa (jako podmiotu prawa prywatnego) związanego z faktem rzekomego wyrządzenia szkody powodowi wskutek naruszenia prawa europejskiego. Pismo we wskazanej części zostało potraktowane jako pozew i został mu nadany bieg. Prezentowana przez powoda odmienna interpretacja zarządzenia Sądu Okręgowego w L. jest nie tylko sprzeczna z jego literalnym brzmieniem oraz z przepisami Kodeksu postępowania cywilnego, lecz również prowadziłaby do wniosków jawnie absurdalnych - powód nie wywodził bowiem w treści pisma z dnia 31 sierpnia 2015 r. roszczeń cywilnoprawnych wynikających z faktów innych niż rzekome naruszenie rozporządzenia 1896/2006 Rady i Parlamentu Europejskiego, a tym samym w niniejszym postępowaniu brak byłoby żądania, które mogłoby zostać rozpoznane przez Sąd.

Wbrew sugestiom powoda ewentualne wydanie uzasadnionej opinii przez Komisję Europejską lub stwierdzenie naruszenia obowiązków traktatowych Rzeczypospolitej Polskiej przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej nie ma znaczenia prejudycjalnego dla niniejszej sprawy. Rozpoznający niniejszą sprawę Sąd, jest uprawniony - jak również zobowiązany - do samodzielnego stwierdzenia, czy na skutek działań Sądu Rejonowego w G. doszło do naruszenia

prawa europejskiego, jak również czy powód poniósł szkodę pozostającą w adekwatnym związku przyczynowym z tym naruszeniem.

Pomimo, że Sąd wyjaśnił stronie powodowej podczas rozprawy w dniu 9 marca 2017 r. znaczenie zarządzenia Sądu Okręgowego w L. z dnia 23 września 2015 r., strona powodowa uporczywie uchyła się od podjęcia polemiki z odpowiednią na pozew złożoną przez Skarb Państwa, w szczególności nie przedstawiając jakichkolwiek dowodów (a nawet twierdzeń) świadczących o poniesieniu szkody wynikającej z rzekomego naruszenia procedury wydawania europejskiego nakazu zapłaty.

Mając na uwadze fakt niewykazania przez powoda którejkolwiek przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa strona pozwana wnosi przeprowadzenie rozprawy również pod nieobecność przedstawiciela pozwanego, ja również podtrzymuje wniosek o wydanie wyroku oddalającego powództwo zasadzającego koszty postępowania od powoda na rzecz pozwanego, w tym koszty zastępstwa procesowego na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej

Na rozprawie w dniu 16.05.2017r. powód oświadczył, że żąda kwoty 1.081.000,00 euro zadośćuczynienia, odszkodowania od Skarbu Państwa Rzeczypospolitej Polskiej reprezentowanego przez Prezesa Sądu Rejonowego w G. za wadliwość w rozpatrywaniu wniosków od zwolnienia od kosztów sądowych, wadliwości rozpatrywania ponownych wniosków o zwolnienie od kosztów sądowych, wadliwość w rozpatrywaniu skarg na działania komorników działających z mocy niekonstytucyjnego prawa jakim był bankowy tytuł egzekucyjny, nie uzasadnienia postanowień mimo ich niezrozumiałości, złamania prawa arbitrażowego strony wnoszącej pismo procesowe, fakt naruszenia godności osobistej powoda przez odmianę jego nazwiska w dokumentach urzędowych.

Oświadczył także, że nie może dochodzić żadnego roszczenia finansowego wobec sprawy która jest rozpatrywana w Komisji Europejskiej.

Wnosił o zasądzenie od strony pozwanej kwoty 1.081.000,00 euro zadośćuczynienia/odszkodowania, zasądzenie od strony pozwanej kwoty 100.000,00 złotych od której zostałem zwolniony oraz 101,13 złotych zwrotu za stawiennictwo na rozprawie w dniu 09 marca 2017 roku oraz kwoty 101,13 złotych za stawiennictwo na rozprawie w dniu dzisiejszym. Wnosił o wydanie wyroku zaocznego z rygiorem natychmiastowej wykonalności.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 25 lipca 2014 r. A. L. wniósł do Sądu Rejonowego w G. pozew o wydanie europejskiego nakazu zapłaty przeciwko spółce prawa włoskiego T. (1) z siedzibą w M.. Sprawę zarejestrowano pod numerem I Nc (...).(akta sprawy IX (...)).

Sąd Rejonowy w G. postanowieniem z dnia 12 sierpnia 2014 r. stwierdził swą niewłaściwość i przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w R. (...).

Odpis postanowienia wysłany został powodowi w dniu 6 września 2014 roku (k. 42v), zaś w dniu 18 września 2014 roku został wysłany tłumaczowi celem sporządzenia tłumaczenia dla strony pozwanej (k. 43 w/w akt).

Przetłumaczone dokumenty wysłane zostały pozwanemu w dniu 20 października 2014 r. (k. 55). Zostały doręczone w dniu 3 listopada 2014r. (k.58)

Po doręczeniu przetłumaczonych dokumentów stronie pozwanej w dniu 3 listopada 2014 i otrzymaniu zwrotnego poświadczenia odbioru w dniu 19 listopada 2014 r. Przewodniczący Wydziału w Sądzie Rejonowym w G. stwierdził prawomocność postanowienia zarządzeniem z dnia 8 grudnia 2014 r. W tym samym dniu akta sprawy przesłano Sądowi Rejonowemu w R. (...) (k. 59).

W dniu 11 marca 2015r., Sąd Rejonowy w R. (...) zwrócił się do Sądu Rejonowego w G. z wnioskiem o rozważenie reasumpcji postanowienia o przekazaniu sprawy z uwagi na wartość przedmiotu sporu wynikającą z treści pozwu i wynoszącą 85.000 Euro (k. 74).

Postanowieniem z dnia 24 marca 2015 roku Sąd Rejonowy w G. dokonał reasumpcji postanowienia o przekazaniu sprawy i uznając się niewłaściwym przekazał sprawę Sądowi Okręgowemu w L. IX Wydziałowi Gospodarczemu (k.76). Przyczyną wydania postanowienia był fakt, iż wartość przedmiotu sporu przekraczała równowartość kwoty 75.000,00 zł

Odpis postanowienia wysłano do tłumaczenia w dniu 8 kwietnia 2015 r., a po otrzymaniu przetłumaczonych dokumentów wysłano je pozwanemu i przesłano akta do Sądu Okręgowego w L. w dniu 29 kwietnia 2015 roku.

Akta sprawy zostały przekazane do Sądu Okręgowego w L., IX Wydziału Gospodarczego gdzie sprawa została zarejestrowana pod sygn. akt IX GNc (...). W dniu 31 sierpnia 2015r. Sąd ten wydał europejski nakaz zapłaty (k.160 w/w akt).

Postanowieniem z dnia 13 stycznia 2016r. na wniosek powoda została stwierdzona prawomocność wydanego nakazu zapłaty (k.193) oraz na urzędowym formularzu stwierdzono jego wykonalność (k.194), który został doręczony powodowi w dniu 9 lutego 2016r. (k. 213 w/w akt).

Powód na jego podstawie nie wszczął egzekucji zasądzonej na jego rzecz należności (okoliczność przyznana przez powoda).

Powyższe ustalenia faktyczne nie były sporne pomiędzy stronami.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

W pierwszej kolejności należy odnieść się do podnoszonych przez powoda zarzutów dotyczących naruszenia przepisów prawa procesowego w innych postępowaniach z jego udziałem, które nakierowane są na wykazanie, iż powód nie zrezygnował z roszczeń zgłoszonych w skardze z dnia 31 sierpnia 2015r. i nie wyszedł poza żądanie skargi dotyczące także zapłaty na jego rzecz odszkodowania za wskazane przez niego naruszenie proceduralne przez Sąd Rejonowy w G. poprzez zawiadomienie strony pozwanej o wystąpieniu na drogę sądową przeciwko pozwanemu z naruszeniem procedury wydania Europejskiego Nakazu Zapłaty, w wysokości kwoty do dziesięciokrotności wartości podstawowej pozwu o wydanie Europejskiego Nakazu Zapłaty, toczącego się pod sygn. akt IX G Nc (...) prowadzonego przez Sąd Okręgowy w L., IX Wydział Gospodarczy.

Podnieść należy, że jedynie strony z własnej woli mogą wnieść pozew czy też skargę. Są to pisma, w których powinny wyartykułować wszystkie racje na rzecz bronionych przez siebie stanowisk.

Treść żądania zawartego w skardze tj. nie tylko wskazana kwota, ale także jej podstawa faktyczna jest jednoznaczna.

Powód wskazał na konkretne uchybienie Sądu Rejonowego w G. tj. wysłanie pozwanemu odpisu postanowienia o przekazaniu sprawy według właściwości przed wydaniem europejskiego nakazu zapłaty i związaną z tym działaniem szkodę.

W uchwale z dnia 11 grudnia 2013 r., III CZP 78/13 (OSNC 2014, nr 9, poz. 87) Sąd Najwyższy przyjął, że z zasady rzetelnego procesu, obowiązku uczestników działania zgodnego z dobrymi obyczajami (art. 3 k.p.c.) oraz celu procesu, którym jest rzeczywista ochrona praw podmiotowych wynikających z prawa materialnego, wywodzona jest autonomiczna konstrukcja nadużycia prawa na gruncie prawa procesowego.

Zasada ta może mieć zastosowanie w sytuacji, w której określone uprawnienie mieści się w dyspozycji normy procesowej, ale skorzystanie z niego służy innemu celowi niż uzyskanie ochrony praw podmiotowych, a skutek wykonania tego uprawnienia byłby sprzeczny z funkcją przepisów i ekonomią procesową.

Sąd Najwyższy stwierdził, że Sąd może i powinien przeciwdziałać podejmowaniu przez stronę czynności tamujących tok postępowania i tym samym pozbawiających przeciwnika procesowego możliwości uzyskania efektywnej ochrony. Prawidłowe zastosowanie tej zasady wymaga pogodzenia jej z gwarancjami procesowymi i poszanowaniem prawa do sądu.

Przyjęcie przez sąd, że skorzystanie przez stronę z uprawnienia procesowego stanowi nadużycie praw procesowych, może nastąpić tylko na podstawie dogłębnej oceny okoliczności sprawy, w pełni uzasadniającej ustalenie, że działanie strony jest podyktowane nierzetelnym celem, a w szczególności zamiarem utrudnienia lub przedłużenia postępowania, czego można dokonać przez porównanie celu uprawnienia procesowego ze znaczeniem wykorzystania go w konkretny sposób.

Podnieść należy, że z chwilą wniesienia przez powoda skargi (powództwa) do sądu sprawa jest już w toku, natomiast rozszerzenie powództwa może nastąpić w obrębie tego samego, uprzednio zgłoszonego już roszczenia (odszkodowania/zadośćuczynienia) opartego na wskazanych okolicznościach faktycznych.

Powód nie zrezygnował z pierwotnego żądania, nie cofnął pozwu. Korzystając natomiast ze zwolnienia od opłaty sądowej w niniejszej sprawie starał się, jak się wydaje, dopasować do zgłoszonej kwoty inne nieprawidłowości które w jego ocenie miały miejsce w licznych postępowaniach z jego udziałem.

Zmiana powództwa nie może być rozumiana jako całkowicie nowy, odrębny pozew, na co wskazuje już chociażby samo sformułowanie wyrażone w art. 193 § 2 k.p.c. Nie może bowiem mieć autonomicznego charakteru, całkowicie oderwanego od procesu zainicjowanego skonkretyzowaną skargą powoda.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt stanu faktycznego niniejszej sprawy należy wskazać, iż powód w treści skargi z dnia 31 sierpnia 2015 r. zawarł tylko jedno roszczenie cywilnoprawne tj. żądanie zasądzenia kwoty maksymalnie 1.081.000,00 euro od Skarbu Państwa stanowiącej „odszkodowanie będące zadośćuczynieniem za szkodę wynikłą poprzez złamanie procedury wydawania Europejskiego Nakazu Zapłaty”.

Powód w jednoznaczny sposób określił zatem podstawę faktyczną swojego roszczenia, ograniczając ją do rzekomo bezprawnych działań Sądu Rejonowego w G. związanych z wydaniem europejskiego nakazu zapłaty. Żądanie nie było uzasadniane innymi faktami przytaczanymi obszernie w piśmie powoda, takimi jak m.in. rzekomo nieprawidłowe rozpatrywanie wniosków powoda o zwolnienie od kosztów sądowych oraz rzekomo nieprawidłowa odmiana jego nazwiska w treści pism sądowych oraz orzeczeń sądów.

Zgodzić się należy z argumentacją strony pozwanej, że fakty te miały charakter faktów nieistotnych w rozumieniu art. 227 k.p.c. i odnoszenie się do nich przez stronę pozwaną nie było konieczne jak również (z uwagi na ekonomikę procesową) uzasadnione.

Wskazać należy, że powód uzyskał informacje, że wystąpienie z kolejnymi roszczeniami dotyczącymi innych postępowań może spowodować rozpoznanie ich jako oddzielnych spraw (k.151,156).

W toku niniejszego postępowania powód nie dokonał zmiany przedmiotowej powództwa, w szczególności poprzez wystąpienie z nowymi roszczeniami o charakterze majątkowym lub niemajątkowym opartymi.

W piśmie procesowym z dnia 10 października 2016r. powód jednoznacznie stwierdził, że „podtrzymuje stanowisko żądania zapłaty odszkodowania w wysokości 1.081.000 Euro” oraz że „podtrzymuje okoliczności faktyczne uzasadniające zgłoszone roszczenie”.

Do rozszerzenia lub zmiany powództwa nie mogło również dojść na skutek oświadczeń złożonych przez powoda na rozprawie w dniu 9 marca 2017 r. czy też 16 maja 2017r. pod nieobecność strony przeciwnej jako reprezentującej Skarb Państwa Prokuratorii Generalnej Rzeczypospolitej.

Zgodnie z art. 193 § 2 k.p.c. z wyjątkiem spraw o roszczenia alimentacyjne zmiana powództwa może być bowiem dokonana jedynie w piśmie procesowym. Jeżeli powód nie zamierzał podtrzymywać roszczenia zgłoszonego w skardze powinien złożyć jednoznaczne oświadczenie w tym zakresie czego nie uczynił.

Powołanie w ustnej wypowiedzi powoda na rozprawie w dniu 16 maja 2017r. zupełnie nowych okoliczności faktycznych było zatem nieskuteczne wobec pozwanego, który nie brał w niej udziału, jak również spóźnione w rozumieniu art. 207 § 6 k.p.c. i 217 § 2 k.p.c. O treści tych przepisów powód został pouczony (k.140-141, 147).

Konsekwencją powyższego było oddalenie na rozprawie w dniu 16 maja 2017r. wniosku powoda o przeprowadzenie dowodu z dokumentów wskazanych w piśmie z dnia 8 kwietnia 2017r., które nie miały także znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Trudno bowiem odnieść się do tego jakie znaczenie może mieć przedstawienie Sądowi ostatnich kart, bez oznaczenia treści tych dokumentów) z 45 akt spraw wskazanych przez niego.

Przechodząc do kwestii „odszkodowanie będące zadośćuczynieniem za szkodę wynikłą poprzez złamanie procedury wydawania Europejskiego Nakazu Zapłaty” zgłoszonym przez powoda w skardze inicjującej postępowanie.

Stosownie do art. 505¹⁵ k.p.c. Sąd rozpoznaje sprawę w europejskim postępowaniu nakazowym, jeżeli są spełnione warunki określone w przepisach rozporządzenia (WE) nr 1896/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. ustanawiającego postępowanie w sprawie europejskiego nakazu zapłaty (Dz.Urz. UE L 399 z 30.12.2006, str. 1, z późn. zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem nr 1896/2006” (§1).

Jak wskazuje się w literaturze przedmiotowe rozporządzenie wywołuje bezpośrednie skutki w wewnętrznych regulacjach prawnych państw członkowskich Unii Europejskiej. Wprowadzone w omawianym rozporządzeniu postępowanie nie stanowi procedury wykluczającej istnienie i działanie w krajowych przepisach państw członkowskich postępowań o podobnym charakterze (postępowania nakazowego czy upominawczego).

Ma ono na celu uzupełniać te postępowania w sytuacjach, gdy sprawa cywilna wykracza swoimi skutkami poza obszar jednego wewnętrznego systemu prawnego.

W sprawie o wydanie europejskiego nakazu zapłaty nie stosuje się przepisów o innych postępowaniach odrębnych (art. 505¹⁵ § 2 k.p.c.). Mają jednak do niego zastosowania, wbrew twierdzeniom powoda, przepisy ogólne kodeksu postępowania cywilnego.

Europejskie postępowanie nakazowe należy do właściwości sądów rejonowych i okręgowych (art. 505¹⁶ k.p.c.).

Rozpoznanie sprawy następuje na posiedzeniu niejawnym (art. 505¹⁷ k.p.c.).

Rozporządzenie Nr 1896/2006, co do zasady (z zastrzeżeniem art. 6), nie określa właściwości rzeczowej i miejscowej organów, które mają rozpoznawać sprawy cywilne w ramach europejskiego postępowania nakazowego. Jedynym wymogiem jest przedstawienie Komisji przez państwo członkowskie informacji o określeniu tej właściwości w ramach prawa wewnętrznego (art. 29 ust. 1 lit. a rozporządzenia Nr 1896/2006).

Tak więc stosownie do motywów tego rozporządzenia wskazanych w pkt 16 i 19 właściwość sądu w europejskim postępowaniu nakazowym ustala się na zasadach ogólnych, a więc w I instancji rozpoznawać sprawę mogą zarówno sądy rejonowe, jak i okręgowe, z uwzględnieniem art. 16 i 17 k.p.c. regulujących właściwość rzeczową.

Co się tyczy właściwości miejscowej w europejskim postępowaniu nakazowym, jest ona, określana na podstawie założeń ogólnych, tj. art. 27–42 k.p.c..

Ustalenie właściwości miejscowej sądu rozpoznającego sprawę o wydanie Europejskiego Nakazu Zapłaty dokonywane jest na podstawie przepisów ogólnych k.p.c. określających właściwość miejscową w sprawach należących do zakresu zastosowania rozporządzenia.

Zarówno właściwość rzeczowa, jak i właściwość miejscowa, każda w określony sposób, oznacza zakres spraw, które może rozpoznawać dany sąd (por. W. Broniewicz, A. Marciniak, I. Kunicki, Postępowanie cywilne w zarysie, Warszawa 2014, s. 122.).

Odnosnie do trybu badania swej właściwości przez właściwy jurysdykcyjnie sąd państwa członkowskiego, przyjmuje się, że wymóg zachowania właściwości sądu ustanowiony przez art. 6 rozporządzenia Nr 1896/2006 obejmuje także określoną przepisami prawa krajowego właściwość rzeczową oraz właściwość miejscową (A. Harast [w: A. Góra-Błaszczkowska (red.), Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. t. I, Warszawa 2013, s. 1275).

Sąd, który stwierdzi swoją niewłaściwość, z urzędu przekaże sprawę sądowi właściwemu na podstawie art. 200 § 1 k.p.c. w zw. z art. 505¹⁶ k.p.c. Postanowienie sądu może zapaść na posiedzeniu niejawnym (por. Komentarz . Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz red. prof. dr hab. Andrzej Zieliński, dr hab. Kinga Flaga-Gieruszyńska Rok: 2017 Wydanie: 9; Kodeks postępowania cywilnego. Tom II. Komentarz red. prof. dr hab. Andrzej Marciniak, prof. dr hab. Kazimierz Piasecki Rok: 2016 Wydanie: 7; Kodeks postępowania cywilnego. Tom I. Komentarz. Art. 1-729 red. dr hab. Agnieszka Góra-Błaszczkowska Rok: 2015 Wydanie: 2).

Wydział sądu powszechnego, do którego należy rozpoznanie konkretnej sprawy, określa się zgodnie z jego właściwością funkcjonalną. Z punktu widzenia analizowanej sprawy istotne jest odróżnienie zwłaszcza właściwości funkcjonalnej wydziałów cywilnych od wydziałów gospodarczych. Chociaż w sprawach rozpoznawanych w postępowaniu o wydanie Europejskiego Nakazu Zapłaty nie stosuje się przepisów o innych postępowaniach odrębnych (art. 505¹⁵ § 2 k.p.c.), to dopuszczalna jest właściwość funkcjonalna sądów gospodarczych. Jeśli sprawa nadaje się do rozpoznania w europejskim postępowaniu nakazowym i jest sprawą gospodarczą, to zostanie rozpoznana z pominięciem przepisów o postępowaniu odrębnym w sprawach gospodarczych, ale przez sąd gospodarczy, a nie wydział cywilny (Komentarz do art. 505¹⁶ Kodeks postępowania cywilnego. Tom I. red. dr hab. Agnieszka Góra-Błaszczkowska Rok: 2015 Wydanie: 2).

W związku z tym, że w żadnym z przepisów Rozporządzenia Nr 1896/2006 nie uregulowano kwestii formy, w jakiej ma zostać doręczone incydentalne orzeczenie sądu pozwanemu należy przyjąć, że zgodnie z prawem polskim sąd orzekając w kwestii właściwości na posiedzeniu niejawnym, zgodnie z art. 357 § 2 k.p.c. , ma obowiązek z urzędu doręczyć stronom postanowienie wraz z uzasadnieniem. Stronę występującą bez profesjonalnego pełnomocnika należy pouczyć o dopuszczalności, terminie i sposobie wniesienia środka zaskarżenia (por. Postanowienie Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 12 grudnia 2006 r. II CZ 103/06).

W tym miejscu należy także wskazać na wyrok Trybunału Sprawiedliwości

z dnia 19 grudnia 2012 r. C-325/11, w którym wskazał on, że artykuł 1 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1393/2007 należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on uregulowaniom państwa członkowskiego, które przewiduje, że dokumenty sądowe przeznaczone dla strony, której miejsce zamieszkania lub zwykłego pobytu znajduje się w innym państwie członkowskim, są złożone do akt postępowania ze skutkiem doręczenia, gdy strona ta nie ustanowiła pełnomocnika do doręczeń zamieszkałego w owym pierwszym państwie członkowskim, gdzie toczy się postępowanie sądowe (www.eur-lex.europa.eu, MoP 2013 nr 2, str. 60, MoP 2013 nr 3, str. 116, KSAG 2014 nr 1, str. 106, Legalis).

Podsumowując powyższe rozważania doręczenie przez Sąd Rejonowy w G. postanowienia z dnia 12 sierpnia 2014r., o przekazaniu sprawy według właściwości pozwanemu, było zgodne z powołanymi przepisami kodeksu postępowania cywilnego oraz nie naruszało przepisów rozporządzenia (WE) nr 1896/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006r. ustanawiającego postępowanie w sprawie europejskiego nakazu zapłaty (Dz. Urz. UE L 399 z 30.12.2006, str. 1, z późn. zm.).

Dlatego żądanie zapłaty przez powoda odszkodowania /zadośćuczynienia z tego tytułu należało uznać za bezpodstawne i je oddalić.

Należy jedynie w tym miejscu dodać, że powód nie wykazała w toku postępowania aby z tego tytułu poniósł szkodę. Pomimo uzyskania tytułu egzekucyjnego nie wszczął egzekucji przeciwko swojemu dłużnikowi, a jak sam wskazał w uzasadnieniu skargi już wcześniej przed złożeniem wniosku o wydanie europejskiego nakazu zapłaty trafił na Polskich kontrahentów, którzy bezkarnie do dziś działają na rynku nie płacąc zaległych zobowiązań bądź ich sprawy są w toku.

Rozstrzygając o kosztach procesu Sąd kierował się zasadą odpowiedzialności za wynik procesu art. 98 k.p.c.

Skoro powód przegrał spór to ma obowiązek zwrócić koszty procesu poniesione przez stronę pozwaną. Tym bardziej, że nie zrezygnował z dochodzonego roszczenia przed doręczeniem odpisu pozwu stronie przeciwnej, twierdząc jednocześnie, że z uwagi na przyjęcie jego skargi na naruszenie rozporządzenia Nr 1896/2006 przez Polskę nie może go popierać.

Z obowiązku tego nie zwalnia go uzyskane zwolnienie od opłaty od pozwu w sprawie niniejszej (postanowienia k. 135, 145).

Z uwagi na powyższe w punkcie 2 wyroku Sąd obciążył powoda jako stronę przegrywającą spór kosztami postępowania w kwocie 7.200,00 złotych, na którą składało się wynagrodzenie radcy Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej określone zgodnie z § 6 ust. 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. 2002 r. Nr 163 poz. 1348), obowiązującym chwili wszczęcia postępowania w niniejszej sprawie, w zw. z art. 99 k.p.c.

/na oryginale właściwy podpis/